

famós a les contrades empordaneses pels seus celebradíssims "obligats".

Fruit d'aquests contactes fou la seva primera volada artística, que es produí quan tenia setze o disset anys, amb motiu de la seva incorporació a la cobla "La Principal" de Santa Coloma de Farners. Segons ens diuen els seus biògrafs, aquesta experiència de Santa Coloma no es veié corresposta per l'èxit que calia esperar. Degut a aquest fet deuria semblar-li escaient canviar d'aires, anant a raure a la plana de Vic, on ingressaria de primer tenora a la cobla "L'Aliança Vigatana".

Penso que la seva estada a Vic estableix una fita important en el seu destí de virtuós de la tenora, car les seves excepcionals condicions es refermaren, entrant a formar part a partir d'aquella època —tenia 21 anys— de cobles veritablement prestigioses i significatives. De Vic aniria cap a Cassà de la Selva, pertanyent a la cobla "L'Unió Cassanenca", des d'on se li obririen les portes de les agrupacions de màxima categoria.

Som a l'any 1914, Josep Coll és el solista de tenora de la cobla "La Selvatana". Poc temps després el crida el mestre Robert Mercader, director de la cobla "La Principal" de La Bisbal dels temps heroics. Fineix aquesta seva estada a la capital del Baix Empordà quan el contracta la cobla "Barcelona".

Poc abans d'esclatar la guerra civil (1935), Josep Coll —que potser veia venir la pedregada— anà a redossar-se a aquella vila de Cassà per ell tan estimada, entrant a formar part de la cobla "La Principal" de Cassà de La Selva. Després de la desfeta del 1936-39, el trobem novament a "La Selvatana", amb una breu estada a Torroella de Montgrí —on pertanyé a "Els Montgrins"— retornant finalment a la cobla "Barcelona", d'on no sortiria fins l'any 1956, que abandonà la tasca professional d'instrumentista de tenora.

Quan jo vaig conèixer el mestre Josep Coll, aquest es trobava en el llindar del seu adéu a la cobla. De totes maneres, recordo la seva figura més aviat menuda. Era un homenet eixut de carns, d'aspecte senyorívol i serè, que tenia un posat una mica aristocràtic. Quan tocava ho feia amb una unció especial, com si es tractés d'una veritable cerimònia, d'un culte. El seu gest